

„Mindenkinek mást és mást jelenthet a szabadidejének az eltöltése, a pihenés fogalma...

Neked talán egy hosszabb távot való lefutást, vagy egy hegy megmászását; egy könyvtár kiolvasását, esetleg egy számítógépes játék végigjátszását. Jelenthet egésznapos fekvést, egy többórás film megnézését, de akár még munkát is.

Pont úgy számtalan lehet a variáció, mint ahányan vagyunk. Aktívan, passzívan, hasznosan és teljesen haszontalanul elmulathatod, vagy elszórakozhatod egy szombatod, vagy a szabadságod alatti hétfőd is.

Ez megint egy olyan valami, amit mi a látássérültek is sokban ugyanígy teszünk. Na jó, itt is érvényes, hogy némileg módosulhatnak a dolgaink, de a végeredmény ugyanaz: kitöltjük a szabadidőnk, szórakozunk és olyan dolgokat csinálunk, amiben örömünk leljük és felfrissülhetünk, vagy lelazulhatunk, kikapcsolhatunk a hétköznapi monotonitásból...

Eljött egy péntek este. Miért pont péntek és miért pont este?

Neked ez nem azt jelenti, hogy jön egy kis nyugi, egy érezhetően más két nap, amikor kicsit másképp tellnek az óráid, a napok? Na ugye!

Miután felfrissülhettem a zuhanytól, odatopogtam a tükör elé...

(Igen, már megint az a tükör.)

Ismét meglocsoltam az arcom, majd végigkentem a polcra leemelt kenceficével és némi nedvessé tétele után az eszközömmel, csíkonként elindítottam a borotválkozást.

Nem gondolkodtam azon, hogy mit mutat a szemben lévő fal vissza nekem, ehelyett miután egy oldallal végeztem, az ujjaimmal megsimítva ellenőrzést hajtottam végre; s ha kevés volt a művelet, kezdtem az ismétlést. Csak addig, amíg aztán már nem sercegett, nem éreztem a borostát és puha volt, mint a babapopsi.

A többi helyen, mint az állam alatt, vagy akár oldalt, ugyanígy. Mindaddig, amíg azt nem tapasztaltam, hogy amit érzek, az a semmi.

Aztán jöhetett a finomítás és az eredmény mosolyt csalhatott a volt szőröktől már mentes arcra.

Persze ezt is csinálhattam volna akár géppel, hiszen több ember használ ilyet, s talán kevésbé balesetveszélyes, de nekem ez volt a jobb.

Mivel estére egy baráti társasággal volt tervbe véve, hogy beülünk egy zenés és tánccos helyre, ahol élőzenével szórakoztatják a vendégeket és aki szeretne, az a nemzetiségimuzsikára akár táncikáhat is, gondoltam úgy indulok majd el, ahogy illik.

Az idő kellemesnek mutatkozott, így inget vettem fel, de magamhoz készítettem egy vékonyabb pulóvert is.

A megfelelő ruhák kiválasztása?

Nos mivel ismerem a ruhatáram, tudom, hogy melyiknek milyen a tapintása, s az milyen színű, mi mihez illik, nem volt nehéz dolgom.

(Az sem egy utolsó szempont, hogy minden ruhámnak megvan a helye a szekrényekben.) Mások talán csíkokat varrnak egyes darabokra, hogy tudják milyen színű; más polcra rakják a más színűeket, vagy akikkel élnek, kikérdezik a véleményüket.

Aztán némelyikőjük egy, vagy két anyagból és színből válogatja össze ruhatárát. Variációk annyi, mint égen a csillag!

Na némi „illatfelhő” és amikor megnyomtam az órám a „mennyi az idő?” gombot, rájöttem, hogy lassan indulhatok.

- Na van még ugyan tíz perc a buszhoz, de inkább én várok, minthogy rám várjanak a többiek!- jegyeztem meg és miután végigellenőriztem, hogy az ablakok a helyükön, a gépek kikapcsolva és hasonlók, kezembe vettem a társam- a fehér botom-, bezártam az ajtót és elindultam.

A fehér bot az a mindenki számára érthető jel, szimbólum és hú segédeszköz, ami velünk él; szótlánul mond mindent, velünk nevet és sír, teszi a dolgát még akkor is, ha éppen méregből elhajítjuk. Talán nevet is adhatunk neki, mutathatjuk mindenkinek és mindenki tudhatja, hogy nemcsak nekünk lát, hanem láttatja is a vakot...

Miközben a járdán a buszmegálló felé tartottam és nagy bőszen kerülgettem az üzleteket még ilyenkor is hirdető táblákat, ahogy bekanyarodtam a sarkon és megálltam a zebránál, mellémtoppantott egy ember és hirtelen a hónom alá nyúlt.

- Át akar menni?- kiáltott akkorát, hogy szinte összerezzenem.

Miért gondolják az emberek, hogy aki vak, az süket is? Jó-jó, tudom, hogy szinte ez ösztönös, de akkor is!

- Igen, köszönöm!- válaszoltam teljesen lehalkítva a hangom, jeleztem neki: Vak vagyok, nem süket.
- A buszhoz igyekszik?- kérdezett ismét az illető, majd még egy kicsit meg is emelte a karom.
- Igen, de ha nem haragszik, inkább én fognám meg önt.

Aztán amíg odaértünk a megállóba, elmeséltem a kedves és nagyon segítőkész férfinak, hogy ugyan mindannyian másképp szeretjük a segítséget, az a legjobb, ha megkérdezi a vakot erről. Sosem árt vele, ha kérdez, mintha kérdések nélkül esetleg átkísér egy sorstársat a zebrán, aki lehet nem is akar átmenni; aztán zavarában ottfelejt...

Az sem mindegy, hogy hogyan fogjuk meg a látássérültet, de még az is megeshet, hogy nem is kér segítséget. Na ez meg néha nagyon bután tud elsülni, mert ha annak a vaknak jobb, ha egyedül indul el és így tudja, hogy hol köt ki, akkor sem kell rá megharagudni. Csak egyszerűen elfogadni, hogy ő ilyen; biztosabb neki az, amit már megtanult és megtapasztalt.

Na mindezt nekünk is tudni kell jól kommunikálni(s bizony a fellépésünk döntő lehet, hiszen előnyöket és hátrányokat is tud magával hozni a jövőt nézve.), hiszen ha rádörrentének mindenkire, hogy: „ Neem akarom, hogy hozzámérjen!” – akkor egy idő után sehol éssenki nem jönne oda, még akkor sem, ha valóban elkelne egy-két dologban a segítő jobb.

A busz, amivel a végállomásig mentem, ahol találkozhattam a barátaimmal, tele volt.

Na az ülőhellyel nem volt gondom. Amint felszálltam, legalább hárman akarták átadni a helyüket, és ugyan a legjobb szándékkal, de majdnem mind a busz legbelsőbb részében, ahová nem szívesen megyek, megy be egy magamfajta ember.

Onnan esetenként nem, vagy alig lehet és van időm kitalálni az ajtóig, így a legjobban azokat a helyeket szeretem, ahonnan egy lépésre van az ajtó.

„ Na milyen lehet az ahely? Hangos lesz vajon a zene? Ha jól emlékszem, az előadó jól gitározik, de szerintem ez nem az a zene, amire én tudok táncolni.”

Miközben már javában ott jártam fejben, ahová tartottam, megütötte a fülem az emberi zsebongásban a hangszóróból a vezető hangja:

„- A piac következik!”

Nahát! Bemondják a megállókat!

Naponta többször is tapasztaltam, s rajtam kívül még sokan, hogy ez a szolgáltatás valahogy nem igazán működött a tömegközlekedés jelentős részén. A járatok jöttek-mentek és a megállót vagy tudtam, vagy számoltam(egy idő után a megszokott útvonalakon már egy-egy kanyarból, döccenőből tudtam, hogy hol is járunk), esetenként meg egy-egy beszélgetésből kiderülhetett, hogy hol is vagyok.

Jó-jó, ez egy olyan dolog, ami nemcsak egy látássérültnek kellhet, hanem egy idősenek, vagy olyannak is, aki ritkán jár azon a vonalon.

Na szóval én azért itt is pozitívnak tapasztaltam az emberek hozzáállását. Mindenki(majdnem mindenki) segít, s még a sofőrök is kiugranak a fülkéből ha kel és maguk visznek fel a lépcsőn.

(szó szerint volt olyan, hogy a megállóban kinyitotta a saját kis ajtaját és benyúlva a hónom alá, két kézzel felrakott a buszra)

Megkérdezik, hogy: meddig megyek;, szóljanak e valahol...

De mi is van azokkal, akiknél nincs bot, mert csak gyengénlátók, vagy tényleg csak fogalmuk sincs, hogy hol és melyik megálló?

Mivel munkámhoz tartozik, hogy ezért is reklamáljak, ígéretet voltak. Na meg ugye a nagy magyarázkodás: Modernizáljuk...javítjuk...ellenőrizzük... büntetjük...kis türelmet kérünk, jövőre már...

Hahh! Na és addig majd elvisz a jármű valahova máshová? Vagy mindenkor kopogjunk be a vezetőhöz, aki jó esetben nem egy morgós ember?

Hát igen, ez is egy jó kis folyamat, ami valahogy nem úgy működik, mint ahogy jó lenne. Csak a kifogás, meg a nyafogás!

A másik oldal, mármint a miénk, hát itt is megér egy pár szót. Hogy miért?

Na ha a megtanult módon a vak az első ajtónál száll fel, lehet, hogy könnyebb lenne. A sofőr látja, tehát több esélye van, hogy kérdez. Ha mégsem, és idegen helyre megyünk, akkor ott helyben mi is bekérdezhetünk a vezetőhöz.

Ami meg azokat a sorstársakat illeti, akik hiúságból- a gyengénlátók közül- nem hordanak botot és még azt is fintorogva teszik meg, hogy elismerjék, hogy nem látnak jól, hát ne panaszkodjanak, hogy kevesebb a segítség!

Igen, segítséget is kell néha kérni! Nem szégyen, mint ahogy az sem, hogy vagyunk egy páran, akik rászorulunk néha...

Közben a buszom megérkezett és akik vártak, szó szerint már rántottak is magukkal az esti hangulatba...

“